

Jarní pohádka

Barbora Kotásková (2. místo I. kategorie)

A je tu zase jaro! Konečně! Už jsem se nemohla dočkat voňavého jarního větříku, který jakoby každému šeptal: „Probud' se, konec zimního lenošení!“

Můj první jarní výlet má vždy jediný cíl. Lokalitu Horky u Milotic. V knihách se můžeme dočíst, že jde o součást Dolnomoravského úvalu, stepní stráně, která hostí velmi cenné porosty kavylu tenkolistého a hadince červeného. Je tu navíc největší moravská lokalita hlaváčku jarního.

Ano, hlaváček jarní, zlatý posel jara mě vždy přesvědčí, že jaro je opravdu tady. Stráně se v jarním slunci třpytí žlutozlatými květy. Mám ráda tyto stráně, které jsou vklíněny mezi vinohrady. Už jako malému děvčátku mi babička vypravovala pohádkový příběh o velké lásce, který trošku poodhaluje „hlaváčkové tajemství“. Jestli máte chvíli čas, můžete si jej taky poslechnout.

Kdysi dávno žila v moravské vesničce dívka Anička. Bylo to hodné, pracovité a pohledné děvče. Nebylo divu, že neměla o nápadníky nouzi. Anička si však už dávno vybrala. Jeníčka.

Jenda bydlel ve vedlejší chaloupce a už od dětství se měli rádi. Nikoho ve vesnici ani nenapadlo, že by se Jeníček s Aničkou neoženil.

„Jeníčku,“ zvolala vesele Anička, když zahlédla milého na dvoře, „dnes jsem slyšela skřívánka, jaro už tu bude co nevidět i sluníčko více hřeje!“

Jeník se usmál: „Ty jsi moje sluníčko, Andulinko.“

„Už se nemůžu dočkat, Jeníčku, až budeme svoji. Ještě tři měsíce a naši nám vystrojí svatbu. Je to jako v pohádce,“ zářila Anička.

Ani jeden netušili, že se nad jejich láskou stahují mraky a jejich šťastné dny končí. Vypukla vojna proti Turkovi a mnoho mláďenců muselo odejít na vojnu. Mezi nimi také Jeník.

Když se poslední večer loučili, Aniče se srdce svíralo bolestí.

„Co si tu jen bez tebe počnu? Už od dětství se vídáme každý den.“ Rozplakala se Anička.

„Aničko, uvidíš, že vojna brzy skončí, my dva se šťastně shledáme a já zase budu hladit tvé zlaté vlásy.“

Brzy ráno Jeník i s ostatními opustil vesnici.

Dny a měsíce mýjely. Vojna nekončila. Aniče se každý den zdály zlé sny, jednoho dne byl sen až příliš skutečný, živý. Zdálo se jí, jak jde obilným lánem a najednou uprostřed pole leží bledý a nehybný Jeník. Vypadal jako mrtvý. Anička se probudila a dala do pláče. Najednou zvolala:

„Co bych za to dala, kdyby se mi Jeníček živý vrátil. Všechno bych pro něj obětovala.“

Najednou se ozvalo tichounké: „Ťuk, ťuk.“ Anička opatrně otevřela okýnko, ale venku nikdo.

Třesoucím hlasem zavolala: „Kdo je tam?“

Odpověděl jí skřehotavý hlásek: „To jsem já, skřítek Kilián, podívej se pořádně. Jsem tuze malinký.“

Anička se vyklonila z okýnka a opravdu, ve svitu měsíce uviděla zeleného skřítku s šedými vlasy.

„Honem mi sem podej tvůj zlatý cop, vyšplhám se po něm do světničky,“ přikázal jí skřítek.

Anička chvilku váhala, ale pak skřítku poslechla.

Když byl skřítek ve světničce, začal se procházet po posteli a rozumovat:

„Slyšel jsem tě, jak si naříkala. Opravdu bys všechno obětovala? Opravdu všechno?“

Anička bez váhání přikývla.

Skřítek se zachichotal radostí:

„To rád slyším. Jen se podívej na mé ošklivé šedé vlásy. Jsou jako myší ocásky. Dobře poslouvej. Uděláme spolu obchod. Já zachráním Jeníkovi život a ty mi dáš své zlaté dlouhé vlasy.“

Anička si ustrašeně chytila cop a celá zbledla:

„To bys dokázal?“

Kilián zle bleskl očima:

„Já dokážu hodně věcí, většinou dokážu všechno, co si usmyslím a tvůj případ je pro mě maličkost.“

„Jak ti mám věřit, že mě nepodvedeš? Svoje vlasy ti dám, ale až se Jeník zdravý z vojny vrátí. Dříve ne.“ Rozhodla Anička.

Skřítek se poškrabal ve vousech:

„Platí, děvče, v den, kdy se Jeník vrátí, mi o půlnoci dáš svoje vlasy. Teď si podejme ruce, ať zpečetíme naši dohodu.“

Anička bez váhání podala skřítkovi ruku. Kilián ji nedočkavě chytil, zaskřehotal a zmizel otevřeným oknem.

Ráno Anička nevěděla, zda to byl sen nebo skutečnost. Až pohled na zablácenou peřinu plnou skřítkových stop, jí potvrdil, že noční návštěvník byl skutečný.

Dny plynuly a všechno zůstávalo při starém. Jen Aniččiny noční můry zmizely.

„Aničko, Aničko,“ křičel sousedovic Toník, „Jeník se vrátil, Jeník je doma.“

Anička se celá roztřásla radostí: „Je to pravda? Je zdravý? Tak povídej!“

Toník ukázal na nohu: „Trošku kulhá, ale jinak je zdravý. Pojď se podívat!“

Anička vyběhla ze stavení a rovnou do Jeníkovi náruče.

„Moje zlatá Aničko, konečně, konečně jsme zase spolu!“ zářil Jeník.

Anička plakala radostí. Ani na malinkou chvilku si nevzpomněla na svůj slib a na skřítku Kiliána.

Večer nemohla radostí usnout. Stále se převalovala a spánek ne a ne přijít. Když ponocný odtroubil půlnoc, zaslechla Anička šramot. „Ťuk, ťuk, Aničko, to jsem já, Kilián, otevři okénko!“ Anička zbledla. „Ťuk, ťuk, Aničko otevři, přišel jsem si pro odměnu.“

Děvče vstalo a váhavě otevřelo okno. „To je dost, že jsi mi otevřela,“ huboval hned skřítek. „Snad jsi nezapomněla na naši dohodu! Nebo ano?“

Anička přikývla: „Úplně jsem zapoměla, byla jsem tak šťastná, že se Jeník vrátil. Skřítku, prosím tě, slituj se nade mnou. Nech mi mé vlasy. Jeníkovi se tak líbí. Mám strach, že když budu ošklivá, nebude mě chtít.“

Skřítek zamumlal: „Dohoda je dohoda. Ale abys neřekla, nenechám tě bez vlasů, dám ti ty svoje. Nejsou nic moc, ale lepší, než být úplně holohlavá.“

Sotva to dořekl, zamával rukama, udělal dva kotrmelce a něco zabručel. Ve světničce byla najednou mlha. Anička neviděla ani na krok. Když se mlha rozplynula, uviděla Anička zlatovlasého skřítku. Bojácně se podívala do zrcadla. Měla vlasy šedivé jako stařenka. Statečně se na skřítku podívala:

„Byl to stejně dobrý obchod, Jeník je naživu.“

Skřítek se usmál: „Nikdy není nic ztraceno, Aničko. Aspoň poznáš, jak pevná je Jeníkova láska.“ Kilián zdvihl ruku na pozdrav a zmizel.

Zpráva o Aniččiných šedivých vlasech se rychle rozšířila po vesnici. Lidé se vyptávali, ale Anička mlčela, ani slzičku před nimi neuronila. Až ve své světničce se hořce rozplakala. Bála se setkání s Jeníkem, až se mu podívá do očí a uvidí v nich, jak se mu oškliví.

„Aničko, otevři, musíme si promluvit,“ klepal na dveře Jeník.

Otevřely se dveře. Ve světničce bylo šero. U okna na posteli seděla Anička, hlavu v dlaních: „Jeníčku, jsem teď ošklivá, všem pro smích. Pochopím, když budeš chtít svatbu zrušit.“

Jeník si sedl vedle Aničky:

„Co kdybych se Aničko vrátil bez ruky, bez nohy, celý zohavený, to bys taky naši svatbu zrušila, odvrhla bys mě?“

Anička zavrtěla hlavou. Jeník ji pohladil po šedivých vlasech:

„Vidíš, já tě taky nenechám. Svatba bude. Mám tě rád a jednou budu mít šedivé vlasy taky.“ Děvče se rozplakalo radostí.

Svatba byla veliká a veselá. Nevěsta měla na hlavě vyšívaný šáteček a i tak jí to moc slušelo.

Asi měsíc po svatbě šli manželé pracovat do vinohradu. V poledne po svačině se šli projít do nedalekého údolíčka. Najednou se zdvihl silný vítr a strhl Aničce z hlavy šátek. Jeník se rozběhl za šátkem. Anička zůstala na kopci sama. Najednou se za Aničkou ozval známý hlas:

„Dobrý den Aničko.“

Anička se polekaně otočila: „Skřítku, co tady děláš?“

Skřítek posmutněl: „To bys, Aničko, nevěřila, jak je mi po těch mých vláskách smutno. Ty tvoje se hned umažou. Jak jsou jemné, všude se mi zapletou. Mám já to smůlu. Nejraděj bych si je zase vyměnil! Co říkáš, Aničko?“

Děvče se usmálo: „Skřítku, skřítku a co potom, až se ti zase nebudou líbit? Zase je budeš chtít měnit?“

„Ani za nic, Aničko, s těmi tvými je jen samé trápení. Každý mě hned z dálky vidí, ostatní skřítky se mi jen smějí. Vyměňme si je teď naposled a já ti slibuji, že ty svoje „šedivky“ už nikdy z hlavy nesundám,“ prosil Kilián.

Anička kývla souhlasně hlavou.

Skřítek začal něco mumlat a bručet. Najednou jejich vlasy vylétly do povětří. Byl silný vítr a tak pár Aniččiných vlásků odlétlo na louky kolem. Tam, kde se zlaté vlásy dotkly země, vykvetla krásná jarní zlatožlutá květina. A protože předtím rostla na hlavě, pojmenovali ji lidé hlaváček.

Když se Jeník vrátil i s chyceným šátkem v ruce, zjistil, že jeho Anička má zase svoje krásné vlasy, ale šátek si uvázala, byl přece silný vítr.

Kdo chce vidět zlaté Aniččiny vlásy a přivítat jaro, ať se zajde podívat na Horky. Tady v okolí jim říkáme Vinohrádky. Až uvidíte louku posetou stovkami zlatých kvítků, uvěříte i vy, že jaro konečně přišlo.

Barbora Kotásková, 14 let, Ratíškovice